

[Elmqvist.]

hidsende Lektüre gennem disse Referater af Sædelighedssager. Jeg tænker her paa Hald-Sagen, og jeg tager Referatet fra et enkelt Blad, men jeg vil gerne sige, at det er ikke for særlig at fremhæve netop dette Blad, thi dets Referat var ikke meget værre end mange andre Blades.

Referatet i dette Blad af Afhøringen i Hald-Sagen fremtræder som den mest spændende seksuelle Roman, med store sensationelle Overskrifter, med indskudte Overskrifter og i det hele taget med sensationel Udstyrelse. Overskrifterne er sat op med fede Typer og lyder saaledes: 12 Timers Vidneafhøringer i Brinch Eliassen-Sagen. Tidligere Reservelæge, Dr. Hans Sørensen og Anstaltens Privatsekretær, Fru Heiberg, afgiver Vidneudsagn om deres Syn paa Brinch Eliassens Behandling af de unge Massøser. En spændende Vidneafhøring for de overfyldte Tilhørerbanke.

Vi har altsaa straks i de fede Overskrifter Fremhævelsen af det spændende, en indbydende Ouverture til Omtalen af Overlægens Behandling af de unge Massøser. Men hvad har Overlægen da gjort ved de unge Massøser? spørger de læselystne halvoksnede Dreng og Piger. Og saa kommer selve Artiklen med de indskudte Overskrifter, som f. Eks.: Efterhaanden fik jeg mine Tvivl. Overlægens kvindelige Sekretær fandt Behandlingen utiltalende. Hun udtaler, at hun ikke kunde lide den Maade, hvorpaa Overlægen foretog sine Undersøgelser. Og til sidst med store fremhævede Typer: Uhyre Tilstrømning til Eftermiddagsmødet. Optakten til Eftermiddagens spændende Retshandling.

Og ind imellem alle disse Overskrifter, som ene og alene har til Hensigt at fange Læserne, kommer saa de spændende Afhøringer af de forskellige Damer og Herrer. Og endelig som Rosinen i Pølseenden, som Prikken over I-et i Spændingen: Ingen Løsning af, hvad det egentlig er, der er foregaaet i Sagen, hvad det var, Overlægen foretog overfor disse unge Massøser.

Tænk nu paa 12, 13 og 14 Aars Dreng og Piger, der har faaet fat i denne spændende Roman, saaledes som jeg ved det har været Tilfældet i mine Omgivelser. De sluger den rent uvilkaarligt med Barndommens Begærlighed efter det ukendte, det skjulte. Og Spændingen stiger ved, at Løsningen, det, der er Pointen i Romanen, ikke kommer, men kun kan udfindes paa een Maade, nemlig ved Drøftelse næste Dag i Skolen sammen med jævnaldrende.

Er der virkelig nogen, der for Alvor

vil mene, at denne Offentlighed er sund eller til nogen som helst Nytte? Den højtærede Undervisningsminister talte saa smukt forleden Dag om, at alle Forældre var enige om at gøre det saa godt som muligt for deres Børn, værne dem saa meget som muligt, og det er jo saa sandt, saa sandt; men følger vi dette Formaale, naar vi paa den Tid, da vi skal sørge for paa den mest nænsomme Maade at bringe Børnene i Forbindelse med Livets Realiteter, hvert Øjeblik gennem den Avislæsning, som vi gerne ønsker de skal give sig i Kast med, fordi den er Udtryk for Kundskabstrang, serverer for dem de mest modbydelige Sædelighedssager?

Her er der et Omraade, hvor jeg synes, at vi nu bør have lært nok af de 11 Aars Offentlighed. Her er et Omraade, hvor vi bør sige ikke, at Dørene undtagesvis skal lukkes, men at Dørene derimod som Hovedregel skal lukkes; og ikke at offentlig Gengivelse undtagesvis kan forbydes, men at offentlig Gengivelse altid skal forbydes. Det er et Hensyn, vi bør og skal tage til den opvoksende Ungdom. Vi kan ikke forsvare vedblivende at forgifte de Kilder, hvori Ungdommen søger at slukke sin gode og naturlige Kundskabstørst.

Det er to Omraader, hvor den forløbne Tid efter min Mening har lært os, at Offentligheden bør ophæves og væsentligt — meget væsentligt — indskrænkes. Hvad Offentligheden i øvrigt angaar, hilser jeg med Glæde, at Forslaget anviser den Vej, at offentlig Gengivelse i Bladene kan forbydes, naar særlige Omstændigheder giver Grund til at antage, at en saadan Gengivelse vil tilføje en Person, som ikke er sigtet, ufornøden Krænkelser, eller naar det begæres af en sigtet og Retten skønner, at offentlig Gengivelse vil forvolde ham eller hans nærmeste uforholdsmæssig stor Lidelse.

Jeg finder dette udmærket, men jeg finder, at de samme Hensyn maa kunne føre til ikke blot at forbyde Referater — det er jo kun offentlig Gengivelse, der her foreslaas forbudt —, men ogsaa til at lukke Dørene, i hvert Fald naar der er Tale om en sigtet, der ikke før har været straffet. Jeg synes, det er rimeligt at vise dette Hensyn, hvor en sigtet tigger og beder om at blive fri for denne Offentlighed, der skal beskytte den sigtede, tigger og beder om at blive fri for denne Tortur — det er da rimeligt, at man siger: godt, saa kan vi lukke Dørene.

Jeg finder endvidere, at dette ogsaa bør ske, naar et Vidne skal afhøres om Spørgsmaal, der vedrører vedkommendes personlige Forhold, eller naar et Vidne